

KIS MÓNIKA

1982-ben születtem Budapesten, 2007 óta élek Makón.

Kisebb-nagyobb megszakításokkal nyolcéves korom óta írok. Tizennyolc évesen minden addigi írásomat elégettem, az új „életmű” lassan bontakozik ki. Fő területem a próza és a dráma.

Könyvtár-magyar tanári, valamint magyar bölcsészdiplomát az Eötvös Loránd Tudományegyetemen szereztem 2005-ben és 2007-ben.

A kezdetektől aktív tagja, valamint webes felületének kezelője és szerkesztője vagyok a makói Interaktív Irodalmi és Művészeti Szalonnak.

2014-ben több pályázaton is eredményesen indultam, a legkiemelkedőbb ezek közül a Mécs László Irodalmi Díj II. helyezése.

Jelenleg a Budapesti Metropolitan Egyetem írásművészet szakos hallgatója vagyok. Ezen a képzésen a szépírási technikai fogásain túl kritika- és esszéírással, színházi és filmdramaturgiával, valamint alkalmazott szépírói műfajokkal (reklámszöveg, politikai beszéd) is foglalkozunk. .

A Szőrös Kő című irodalmi, művészeti és kritikai folyóirat 2016-os, téli számában esszém jelent meg.

2017 elején, a budapesti Faur Zsófi-Ráday Galériában Vörös Miklós fotográfus *Talált tárgyak* elnevezésű projektjében vehettem részt egyetemi csoporttársaimmal: az *Üzemi baleset* című képhez írtam történetet, az alkotásból kisfilm is készült, melyben a szöveget Für Anikó adja elő.

Anyám, utoljára című írásom 2017 nyarán, az Ünnepi Könyvhétre jelenik meg az *Élni nélküle* című, gyász tematikájú irodalmi antológiában, a Ma Irodalma gondozásában.

A reggel, amikor elhagytalak című kispróza szintén megjelenik idén nyáron a Születés című antológiában, a Magyar Irodalmi Ház kiadásában.

Jelenleg Varga Tamás debreceni fotográfus levegő tematikájú projektjén dolgozom: archaikus fototechnikai eljárással készült képeit „szövegezem” ösztönös impressziók alapján.

Kis Mónika: Alagútban

Azt mondtam, kapd be, te meg, hogy én kapjam be, és ez az abszurd patthelyzet megint zárójelbe tette a lényegét. Ott hagyta, harmadjára is az arcodba ordítottam, hogy vége.

Futok a földszintig, közben eszembe jut, hogy a pendrive-ot a gépedbe dugva felejtettem, pedig azon van a holnapi prezentáció. Remek. Vissza mégsem mehetek most már. Átkozom a napot, amikor megismertelek, lehet, hogy néhány szitokszót hangosan is kimondok, mert a kapu előtt, egy túlsminkelt, kékfehér hajú öregasszony fejét rázva csetteg, majdnem lesodrom a járdáról. Gurulós táskája oldalra billen, kifordul a kezéből. Nem állok meg segíteni neki. Mintha látnám, ahogy felém hadonászik. Szarok rá.

Levágatok a metróhoz, keresek egy kevésbé koszosnak látszó széket. Nem akarok itt lenni. Nem akarom ezt a várost, a széket, amin ülök, a bűzt, a fényeket, és legfőképpen téged nem akarlak többé. Gondolkodni sem akarok. Próbálok elterelni a figyelmemet.

Két lány, csillámos műkarmokkal hevesen mutogat és affektál. Nagyokat vihognak. A szájuk is csillog. Idáig érzem a parfümilletot. Elképzelem, ahogy a drogériában ugyanígy dumálnak az illatszereknél, amikor a polcot hirtelen feldönti egy medve, ők pedig nyakig merülnek a pacsuliban, visítva. Egy jóképű, szőrös jeti is lehetne. Hogy nagyobbat visítsanak. Egy kapucnis fiú nagyokat lép a Martensében. Az utolsó kocsi akar felszállni. Ránéz a kijelzőre. Én is. Még két perc. A hangosbemondó üvöltöni kezd, hogy a biztonsági sávot. Keresem a bűnöst: egy ideges, öltönyös fazon hajolt be az alagútba, mintha attól hamarabb ideérne a metró. Amatőr. Egy középkorú nő egy válltáskával és három nejlonszatyórral serpát játszik, mielőtt hazaér, és nekiáll a vacsorának. Egy pillanatra a saját arcomat látom az övé helyén. Na, ne.

Egyre erősödik a menetszél. Felállok. A Martenses fiú felé indulok. A távolban feltűnik a két fénykorong. A fiú újra a kijelzőre néz, harminc másodperc, majd be, az alagútba. Felméri a távolságot. A metró üvöltve közeledik, a szél a szemembe sodorja a hajam, odakapok, félreketrom.

Fékcsgorgás. Szikrák a síneken. Füst. Nem mozdulunk. A lányok videóznak. Biztonsági örök kemény léptei dobognak lefelé a lépcsőn. Megkezdik a kiürítést. Kelletlenül elindulunk. Mire kiérek az aluljáróból, már hallani a szirénázást is. Legalább fél órát várhatok a metrópótlóra. Kapják be.

Kis Mónika: Pöcök egy napja

Még szinte éjszaka volt, amikor Pöcök arra riadt, hogy egy száguldó, fekete sportautó lesodródik az útról, majd ugyanazzal a lendülettel becsapódik a kedvenc talponállója oldalfalába. Az autó első fele eltűnt a megrogyott épület törmelékei között. Szürke füst és téglapor keveredett a csípős levegőben. Galilei bizonyította először, hogy a testek mindaddig megőrzik sebességüket, amíg egy másik erő nem hat rájuk – gondolta –, ezzel megcáfolta Arisztotelész állítását, miszerint a testek természetüknél fogva lelassulnak, majd megállnak külső erőhatás nélkül. Az autórongsból nem szállt ki senki. Az egész környék mélyen aludt még, ha hallotta is valaki a csattanást, biztosan azt gondolta, csak álmodik. Pöcök elsétált az aluljáróig, keresett egy nyilvános telefont, tárcsázta a 104-et. Kicsit messzebről, egy hirdetőoszlop mögül figyelte, ahogy a mentősök felméri a helyzetet. Egyikük bemászott a kitört hátsó szélvédőn át, néhány percet töltött az utastérben, aztán újra előbukkant. Hamarosan megjelent egy rendőrautó, megérkeztek a tűzoltók is. Egyikük sem szirénázott, Pöcök tudta, hogy ez rossz jel. A tűzoltók felhasították az autó kasztniját, mint egy májkrémes dobozt, aztán hordágyra fektetve kiemelték a sofőrt. Nem volt sem homloka, sem orra. Az elülső koponyagödör odavan – állapította meg Pöcök –, a szegény fiú agya nagy része valószínűleg ott maradt a műszerfalon. A testet bezsákolták és elvitték. A minden bizonnyal több órán át tartó helyszínelés túl nagy nyüzsgéssel járt, így hát Pöcök elindult a Klinikák felé. Mire Bajusz bódéjához ért, már ragyogott a nap, és a levegő is kellemesen langyossá vált.

– Itt egy feles, Pöcök. A vendégem vagy ezen a szép, meleg napon.

– A Mars a Naptól legtávolabb keringő kőzetbolygó, ott az átlaghőmérséklet csupán -40 Celsius fok.

– Igyál pöcök, ne játsszad itt a tudós embert.

Pöcök csukott szemmel küldte le a tömény italt, gyomra összeugrott, elöntötte a forróság. Kabátja zsebéből elővett egy kissé viseltes szendvicset, arcát a napfényben fürdetve csendben majszolgotott.

– Hát azt meg honnan szerezted? – kérdezte Bajusz.

– Egy szép szőke, vanília illatú lány adta tegnap este a Határ úton. Flitteres táskája volt és türkizkék sálja. A szeme pont olyan kék volt, mint a Jutkáé.

– MÉR nem hívod fel? Adok rá pénzt, ha azon múlik.

Pöcök nem válaszolt. Kelletlenül legyintett, sarkon fordult, és a Viola utcán sétált tovább. Violaceae, ibolyafélék – morfondírozott útközben –, huszonhárom nemzetség, közel ezer faj, négykörös, ötagú, zigomorf virágú növények. A Mester utcai megállóban talált egy szinte érintetlen szál cigarettát a kuka mellé hajítva. Nejlonszatyrából kivett egy doboz Korona gyufát, rágyújtott. Hosszan, mélyeket szívott a rúzsfoltos slimből. A villamos csikorogva megállt. Egy asszony leszállt, hajlott háttal, lassan tipegve húzta maga mögött a gurulós bevásárló táskát.

A déli harangszót a Szent Vince melletti padon hallgatta meg, ahogy mindig. Az éhség már régóta nem zavarta jobban, mint a lábujján a benőtt köröm. Egyszer olvasott valamit Szent Vincéről. Diocletianus császár kínoztatta halálra valamikor 300 körül.

Egy öltönyös, idősebb férfi elegáns kalapban egy százast nyomott a kezébe. Pöcök megköszönte, a férfi továbbment. Száz forint. Kósa István tervezte a 90-es évek végén. Megér nagyjából öt-hat kilót, olcsóbb söntésekben egy presszókávét, egy kis pohár tejfölt, kefir vagy joghurtot, nagyjából tíz deka párizsit, esetleg egy Sport szeletet. A vacsora idejéig ráér kitalálni, mire verje el.

Délután meghallgatott egy szabadtéri koncertet a Duna-parton. Bachot játszottak.

Már besötétedett, amikor visszaért a parkba, a szokott éjszakai pihenőhelyére. A helyszínelést már rég befejezték, az aszfaltra festett néhány fehér vonal és nyilak jelezték csak, hogy történt valami. Szatyrárt a feje alá hajtogatta, elhelyezkedett, és pár perc múlva már mélyen aludt.

Álmában Jutka jelent meg a pad előtt.

– Apa, gyere haza – mondta, azzal a régi, forró szeretettel, ami életben tartotta a fővárosi rideg forgatagban.

További írásaim az <https://altertunder.blogspot.com> oldalon olvashatók.

